

שרתי לך "סביבה"

ארוחת בוקר של ילד בן 87

אוכלים את הקווקר בתוספת גבינה מלוחה ועל-הבוקר אני שוקע עמוק אל תוך זכרונותי היפים ביותר, מהולים בעצב המימש ביותר...

והדבר, כך היה.

דולה (Dolhe) היתה הכפר בו נולדתי ובו המשיכה להתגורר דודתי. הייתי מגיע לדולה לחופשות הקיץ של בית הספר. בדולה חוויתי גם חוויה נדירה ביופיה, ה"הלום" של זכרונותי.

בכפרים לאורך הנהרות שזרמו במדרונות הרי הקרפאטים, גידלו צאן – כבשים ועיזים. בראשית הקיץ היה מגיע גוי, רועה-צאן, אוסף את הכבשים מבתי הכפר ומסתלק אתם למשך כל הקיץ אל פסגות ההרים. המרעה המשובח שהיה שם לכבשים, הבטיח תוצרת חלב באיכות גבוהה לגבינה המלוחה, "ברינזה". את הגבינה ייצרו אחר כך בתוך "קוליבה", אוהל שחור מרוב עשן האש שלוותה את ייצור ה"ברינזה".

בעלי הכבשים בכפר היו עולים אל ההרים במהלך הקיץ ומיצרים בעצמם את ה"ברינזה" מהכבשים שלהם. התמזל מזלי וכן דודי הגדול, אייזיק, לקח אותי אתו אל ההרים כדי לייצר את הגבינה שלנו. שהינו שם כיומיים-שלושה, הזמן הנחוץ לייצור ה"ברינזה". אייני בטוח שאייזיק היה מיומן בהכנת הגבינה. בדיעבד הסתבר לי שהוא הסתמך על הידע של רועה הצאן. אבל אייזיק החליט להעניק לי חוויה ואכן הייתה זו חוויה מזהירה.

בשעת בוקר מוקדמת אני עומד בפסגת ההר, השמש עולה בגבי ופני אל הרכס ממול. אני מבחין בעדר הכבשים הרועות שם, צליל חליל נשמע וריח הירק הבתולי נישא באוויר. השמש מאירה את המדרון מאחורי. השטח המוצל עדיין על המדרון היה מכוסה ערפל לילי. אבל בחלק המואר של המדרון טיפות הטל נתלו עדיין באוויר לפני רדתן לנוח על הדשאים. ריחות הלילה עדיין נישאו לפני שהפכו לריחות יום וגם הדי הקריאות שבין הרועה והצאן.

היופי היה רב ממה שניתן לתאר. אני מעדיף להפסיק כאן ולהישאר אתו עוד קצת.